

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, scans of op enige andere wijze – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het is verboden dit boek te kopiëren, op een website te plaatsen of op enige andere wijze te verspreiden zonder toestemming.

Deze roman is volledig een werk van fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, gebeurtenissen of plaatsen berust louter op toeval.

J.M. Wilson doet aanspraak op het morele recht om als auteur van dit werk te worden erkend.

J.M. Wilson en Sinefine Publishing aanvaarden geen verantwoordelijkheid voor de blijvende beschikbaarheid of juistheid van internetadressen (URL's) van externe of websites van derden die in deze uitgave worden genoemd. Evenmin wordt gegarandeerd dat de inhoud van dergelijke websites juist, actueel of passend blijft.

Benamingen die door bedrijven worden gebruikt om hun producten te onderscheiden, kunnen beschermd zijn als handelsmerken. Alle merk- en productnamen die in dit boek en op de omslag worden gebruikt, zijn handelsnamen, dienstmerken, handelsmerken of geregistreerde handelsmerken van hun respectieve eigenaars. De uitgever en dit boek zijn niet verbonden aan enig product of enige leverancier die in dit boek wordt genoemd.

Geen van de in dit boek genoemde bedrijven of organisaties heeft dit boek onderschreven of goedgekeurd.

Eerste editie. Voor het eerst uitgegeven door Sinefine Publishing in 2026.

*Copyright © 2026 J.M. Wilson
Redactie en adviseur: Y. Mehyou.*

Inhoud

Inleiding	4
Hoofdstuk 1 – Marcus Antonius Varras	6
Hoofdstuk 2 – Op leven en dood	19
Hoofdstuk 3 – Herkenning	48
Hoofdstuk 4 - Smaak naar Wraak	64
Hoofdstuk 5 – Trefzeker	82
Hoofdstuk 6 - De spiegel	92
Hoofdstuk 8 – Twee levens	110
Hoofdstuk 9 – De verborgen jongen	126
Hoofdstuk 10 – De wissel	138
Hoofdstuk 11 – De schrijver	149
Hoofdstuk 12 - De vermomming	158
Hoofdstuk 13 – Geen weg terug	178
Hoofdstuk 14 – De jacht	186
Hoofdstuk 15 : Het Spoor in de Sneeuw	194
Hoofdstuk 16 – De Oversteek	222
Hoofdstuk 17 – Het net sluit	247
Hoofdstuk 18 – De IJzeren Ring	262
Hoofdstuk 19 – De Stilte na de Slag.	284
Hoofdstuk 20 – Stilte voor de Storm	305
Hoofdstuk 21 - Het Legioen Wacht	327
Hoofdstuk 22 - De Hoorn	343
Hoofdstuk 23 – Bloed, IJzer en Schuld	350
Hoofdstuk 24 - Twintig Stemmen	368
Hoofdstuk 25– Tussen stilte en steen	382

Hoofdstuk 26 – De troon en het zwijgen	396
Hoofdstuk 27 – De Hinderlaag	409
Hoofdstuk 28 - Het kruispunt	433
Hoofdstuk 29 - Genade Heeft een Prijs	443
Hoofdstuk 30 – De dans van de keizer	465
Hoofdstuk 31 – Tussen stilte en staal	488
Hoofdstuk 32 - Zeshonderdénentwintig	504
Hoofdstuk 33 – De Prijs van Stilte	530
Hoofdstuk 34 – Tussen kroon en zwaard	545
Hoofdstuk 35 - In Bloed Gekroond	559
Hoofdstuk 36 – Tussen kroon en stilte	571
Nawoord van J.M. Wilson	587

Dochter van Mars

Inleiding

In een tijd vóór keizers en vóór het geloof de wereld verdeelde, heerst aan de rand van de bekende wereld een stadstaat van Amazones.

Hier regeren vrouwen over alles en iedereen. Mannen bestaan slechts als middel, hun lot onverbiddeijk bepaald.

Te midden van deze orde groeit prinses Xitara op gevormd door discipline, strijd en beheersing. Opgeleid om te heersen, niet om te twijfelen.

Tot een uitzonderlijke ontmoeting haar wereld openbreekt en haar dwingt keuzes te maken die geen weg terug kennen.

Liefde, loyaliteit en macht botsen in een verhaal over eer en verraad, in een wereld waar elke beslissing wordt betaald

en waar zelfs een prinses niet ongeschonden blijft.

Hoofdstuk 1 – Marcus Antonius Varras

De herberg was warm.

Zomer hing zwaar in de ruimte, gevangen tussen hout en lichamen. Zweet glansde op armen en nekken, wijnlucht mengde zich met stof en adem. Marcus voelde het in zijn borst, in zijn slapen. Alcohol werkte sneller in deze hitte. Dat wist hij. Maar het interesseerde hem niet.

Hij zat aan het hoofd van een zware tafel, zes van zijn mannen om zich heen. Harnassen los gemaakt, helmen op de grond, schilden tegen de muur. Gelach vulde de zaal, luid en zelfverzekerd. Mannen die een veldtocht achter zich hadden en vaker de dood in de ogen hadden gekeken dan hun eigen spiegelbeeld. Voor even vergaten ze dat morgen bestond.

Aan de zijkant van de herberg zat een vrouw alleen.

Ze zat schuin op de bank, ontspannen, één arm over de rugleuning. Haar jurk was zomers, licht van stof, diep uitgesneden zonder schaamte. Ze leunde iets naar voren, haar borsten rustend op de rand van de tafel. Ze wist dat ze werd bekeken. Ze glimlachte af en toe, hief haar beker en dronk mee.

Marcus bleef kijken. Vaker dan verstandig was.

Toen ging de deur open.

Een tweede vrouw kwam binnen alsof ze de hitte van buiten meebracht. Haar haar was los, haar passen zeker. De vrouw aan de zijkant stond op en ze omhelsden elkaar, lachend, alsof ze elkaar net terugzagen na een lange dag.

Zijn ogen volgden de beweging, de manier waarop de stof om haar wiegende heupen meebewoog en hoe haar lichaam vanzelfsprekend was, zonder zich aan te bieden. Toen ze zich omdraaide en naar de bar liep, kruisten hun blikken elkaar, niet gretig maar eerder speels, uitdagend zonder het te tonen.

“Wijn,” zei ze tegen de herbergier. “Vandaag vieren we haar leven.”

Ze boog iets voorover en zei: “Geef me een kruik.”

Toen liet ze haar blik naar Marcus en zijn mannen glijden en voegde eraan toe: “En ook een voor die tafel.”

De herbergier keek haar een ogenblik aan, knikte en begon te schenken, waarna zij de kruiken aannam en ze zelf langs de tafels droeg. Toen ze bij de Romeinen kwam, vertrapte ze haar pas.

“Op jullie,” zei ze licht.

“De zon in je gezicht en de wind in je rug.”

Ze zette de kruik neer — net iets dichterbij hem dan nodig was, en terwijl ze zich uitstrekte gleed haar gezicht langs het zijne, zo dicht dat hij haar adem had kunnen voelen, warm en langzaam, terwijl de inham van haar jurk iets week en hij zag hoe haar borsten zich in het zachte licht bewogen, bijna alsof ze voor hem dansten.

Hij slikte, zijn blik bleef een fractie van een seconde hangen voordat ze, zonder hem direct aan te kijken maar met een lichte glimlach om haar mond, speels zei: “Mijn ogen zijn hier.”

“Wijn en vertrouwen”

Daarna richtte ze zich weer op alsof er niets was gebeurd, terwijl hij een geur opving — zacht en licht, met iets bloemigs erin, te fijn om vast te grijpen — en niet wist of die werkelijk van haar kwam of dat zijn verbeelding hem gaf wat hij wilde ruiken.

Ze bleef echter nog een ogenblik staan, dicht genoeg om de spanning niet te laten vervliegen, en hun blikken vonden elkaar opnieuw, ditmaal zonder spel maar met een lichte glimlach die langer bleef hangen dan beleefd was.

Op dat moment sloeg een hand hem hard op de schouder en barstte er gelach los; bekers werden tegen elkaar gestoten en iemand floot luid, waardoor de stilte tussen hen werd opengebroken en het moment uiteenspatte in rumoer.

Aangemoedigd door zijn mannen kwam Marcus overeind, rechte zijn schouders en stapte een halve pas naar voren. “Marcus Antonius Varras,” zei hij luid genoeg voor de hele zaal, “Centurio,” waarna hij een lichte buiging maakte, niet diep maar sierlijk, met een zweem van spot die net genoeg was om te tonen dat hij het spel begreep.

“En wie mag ik bedanken voor deze gulheid?”

Ze keek hem aan, zichtbaar geamuseerd door zijn gebaar, en haar glimlach werd warmer voordat ze eenvoudig antwoordde: “Lana.”

Zonder nog iets te zeggen draaide ze zich om en liep terug naar haar tafel, haar heupen wiegend, terwijl ze hem achterliet met niets anders dan die naam.

Bij de goden, dacht hij.

De avond kroop voort terwijl de hitte bleef hangen en de wijn bleef komen, en Marcus merkte hoe zijn mannen trager werden, hoe hun stemmen zakten en hun bewegingen zwaarder werden, hoe het gelach zijn scherpte verloor en veranderde in loom gebrom.

Zijn blik zocht steeds weer de vrouw aan de zijkant, en zij keek soms terug, net lang genoeg om hem te laten weten dat het geen toeval was.

Even later verscheen ze opnieuw bij de bar en bestelde nog een ronde, en dit keer volgde hij haar openlijk met zijn ogen, langs de smalle lijn van haar middel en de ontspannen zekerheid waarmee ze zich bewoog wanneer ze zich omdraaide.

Ze droeg haar lichaam zonder moeite, alsof het vanzelf wist hoe het gezien werd, en toen ze lachte, zag hij de prachtige witte randen van haar tanden in het warme licht, een glimlach die niet luid was maar hem toch moeiteloos wist te betoveren.

“Ga toch,” zei een van zijn mannen. “Ze kijkt al de hele tijd.”

Gefluit volgde en iemand sloeg met zijn beker op tafel, waardoor het rumoer opnieuw oplaaide.

Marcus grinnikte en stond op, aangemoedigd door het geroep achter hem.

“Vooruit dan!” klonk het.

Hij liep naar de bar waar ze met haar rug naar hem toe stond, één hand op het hout terwijl ze met de herbergier sprak, en hij bleef naast haar staan zonder zich te haasten.

“Deze ronde is van mij,” zei hij rustig.

Ze keek opzij.

Hij draaide zich half om naar de zaal. “En ook voor mijn tafel,” voegde hij toe tegen de herbergier. “Zorg dat ze niet droog komen te staan.”

Achter hem steeg gejuich op terwijl de herbergier twee volle kruiken naar voren schoof, en hoewel zij er één wilde optillen, glimlachte hij licht en nam ze beide alsof het vanzelfsprekend was, waarna hij zich weer naar haar keerde en zij zijn blik een tel vasthield, langer dan beleefd was.

“Kom je bij ons zitten?” vroeg ze.

Er viel een korte stilte tussen hen die niet ongemakkelijk was maar geladen, alsof de ruimte om hen heen even dunner werd.

Marcus glimlachte. “Graag.”

Met diezelfde betoverende glimlach draaide ze zich om en liep terug naar haar tafel, en Marcus volgde haar met de kruiken stevig vast; zijn ogen gleden onwillekeurig langs de rustige beweging van haar lichaam terwijl ze zich tussen de tafels door bewoog, en hoewel hij wist dat hij keek, deed hij geen moeite het te verbergen.

Achter hem brak opnieuw luid gejoel los.

“Dat is ’m!”

“Centurio!”

Zonder om te kijken hief hij één hand, half afwerend en half groetend, en bij de tafel bleef ze staan.

“Dit is Elize,” zei ze.

Elize keek op, nam hem kort op en knikte, waarna hij haar met een beleefde buiging begroette terwijl de kruiken nog stevig in zijn handen rustten.

Ze draaide zich weer naar hem toe, trok met speelse ernst haar schouders recht en maakte een lichte, overdreven hoffelijke buiging, haar ogen glinsterend van plezier.

“Tot uw dienst, centurio.”

Marcus lachte zacht en boog net iets dieper dan nodig was, zonder woorden dit keer, maar met een glimlach die duidelijk maakte dat hij het spel met evenveel genoeg speelde, waarna ze elkaars blik nog even vasthielden en toen allebei moesten lachen.

Ze liet zich weer op de bank zakken, schoof iets opzij en tikte naast zich op het hout.

“Kom.”

“De eerste verleiding”

Marcus zette nu de kruiken op tafel en bleef een tel staan, alsof hij haar eerst nog eens goed wilde bekijken, voordat hij ging zitten waar ze had getikt. Elize verschoof iets om ruimte te maken, hun knieën raakten bijna, en terwijl de kruiken werden geopend en de wijn werd geschonken, begon het gesprek te vloeien.

Ze praatten over wegen, hitte en veldslagen, en langzaam vervaagde de rest van de herberg tot achtergrondgeluid — stemmen, gelach, het tikken van bekers — terwijl aan deze tafel zachter werd gesproken.

Elize lachte, leunde dichterbij en liet hem praten, één hand die even op zijn arm rustte, en hoewel Marcus knikte en antwoordde, bleef zijn blik hangen waar haar lichaam tegen de rand van de tafel rustte; de lichte stof van haar jurk spande zich wanneer ze vooroverboog, en hij keek niet bewust — en toch keek hij.

Zijn blik bleef een fractie te lang op haar rusten.

Precies op dat moment gleed haar andere hand langs zijn beker. Haar vingers bleven een hartslag lang aan de rand hangen, en een bleek korreltje viel geruisloos in de wijn voordat ze haar hand weer terugtrok alsof er niets was gebeurd.

“Het verraad in stilte”

Hij merkte het niet.

De wijn werd opnieuw geschonken, maar nu alleen voor hem; een kruik ging naar zijn mannen, daarna nog één, terwijl het gesprek doorging alsof niets bijzonders gebeurde.

Marcus voelde het al snel duidelijk: zijn hoofd werd licht, zijn tong zwaar en zijn mond droog, terwijl de stemmen om hem heen vervaagden alsof ze verder weg stonden dan daarnet, en koud zweet langs zijn rug brak zonder dat hij precies begreep waarom.

Ze schoof dichterbij en ging op zijn schoot zitten, sloeg haar armen om zijn schouders en kustte hem zacht op zijn slaap, speels, haar lichaam warm en zacht tegen het zijne, een vertrouwd en intiem gewicht dat hem deed lachen terwijl hij zijn armen om haar middel sloeg en de ruimte langzaam begon te draaien.

“Je ziet er niet goed uit,” zei ze zacht. “Kom. Frisse lucht zal je goed doen.”

Ze stond op en nam zijn hand, waarna Marcus overeind kwam, een tel bleef staan alsof hij zijn evenwicht moest hervinden, en toen met haar meeliep terwijl ze samen tussen de tafels door liepen.

Pas toen ze langs de tafel van zijn mannen kwamen, zagen zij het: zijn kleur was weggetrokken en zijn pas minder vast dan gewoonlijk, waardoor stoelen achteruit schoven en twee mannen onmiddellijk opstonden.

“Centurio?”

Marcus keek hen aan en hief zijn hand, kort en onmiskenbaar.
“Blijf zitten.”

Zijn stem was niet luid, maar hij hoefde niet luid te zijn, en hoewel de mannen een fractie van een seconde aarzelden, gingen ze weer zitten terwijl hun ogen hem bleven volgen, waakzaam.

“Ik ben in goede handen,” zei Marcus rustig.

Ze glimlachte, haar vingers nog steeds om de zijne. “Dat is hij zeker,” zei ze licht.

Er klonk gefluit, niet spottend maar eerder opgelucht, en één van de mannen schudde zijn hoofd. “Kom heel terug, centurio.”

Marcus keek hem aan met een scheve glimlach zonder te antwoorden; hij knikte slechts, een kort gebaar, en liet zijn blik daarna weer naar haar glijden terwijl zij zacht aan zijn hand trok en ze samen verder liepen.

Terwijl ze hem naar de deur leidde, bewoog haar lichaam soepel door de ruimte en ving het kaarslicht de rustige beweging ervan, waardoor blikken hen zwijgend volgden zonder dat iemand opnieuw opstond.

Buiten sloot de deur zich achter hen.

De lucht was zwoel maar schoner dan binnen, en Marcus haalde diep adem, waarbij het heel even leek alsof het beter ging.

Toen kantelde het.

Binnen stond Elize na een poosje ook op; ze liet expres haar dunne mantel over de leuning van de bank hangen en haar leren handschoenen achteloos op tafel liggen, alsof ze elk moment terug zou keren, waarna ze glimlachte naar de mannen die haar nakeken.

“Zouden jullie even op mijn spullen willen letten?” zei ze luchtig. “Ik ga even kijken waar ze blijven.”

Er klonk gelach en een losse opmerking, en zonder dat iemand vragen stelde liep ze naar buiten, de deur zacht achter zich sluitend. Lana stond met Marcus bij haar paard.

“We kunnen een klein stukje rijden,” zei ze zacht. “De wind gaat je goed doen. Dan zijn we tenminste ook even alleen.”

Hij aarzelde niet.

Ze hielp hem in het zadel en ging voor hem zitten, waarna zijn armen zich om haar middel sloten en zijn kin tegen haar schouder rustte terwijl haar haar langs zijn gezicht streek. Het paard kwam in beweging en het ritme begon hem te wiegen, samen met de wijn, de warmte van haar lichaam en de nacht om hen heen, tot zijn tong zwaar werd en zijn oogleden hetzelfde deden.

“Wat ben je mooi,” mompelde hij, zijn stem al zachter dan hij zelf besepte.

Achter hen klonken hoefslagen die eerst leken op verbeelding, maar niet verdwenen, en hij probeerde zijn hoofd op te tillen terwijl stemmen hem bereikten — laag, beheerst, te dichtbij.

“Hij zakt weg,” zei iemand.

“Hou hem vast.”

Dit klopt niet, dacht hij, maar de gedachte glipte weg nog voordat hij haar kon vasthouden, en daarna was er niets meer.

Hoofdstuk 2 – Op leven en dood

Hij wist niet hoe lang hij daar had gelegen, maar toen hij wakker werd kwam de wereld terug als een slag tegen zijn slapen.

Pijn sloeg door zijn schedel, fel en dof tegelijk, alsof er van binnen iets tegen bot beukte, terwijl zijn mond bitter smaakte en zijn tong zwaar in zijn mond lag. Onder zijn wang voelde hij stro, vochtig en prikkend, en toen hij probeerde te bewegen ging dat te langzaam, alsof zijn lichaam nog niet helemaal bij hem terug was.

Zijn hand schoot naar zijn heup, naar de plek waar zijn gladius hoorde te rusten, maar zijn vingers grepen niets. Hij tastte verder, sneller nu, en ontdekte dat zijn gordel verdwenen was en zijn dolk ook.

Zijn borst voelde vreemd licht; het leer en metaal dat hem altijd omsloot ontbrak en alleen een verkreukelde tuniek hing nog om hem heen.

Zijn adem versnelde terwijl hij zichzelf dwong rechtop te komen.

Muren van steen omringden hem, hoog, koud en ruw, en grijsig daglicht sijpelde door een smalle opening hoog boven hem naar binnen terwijl de lucht rook naar vocht, steen en opgesloten tijd. Hij kwam wankelend overeind en keek om zich heen.

Een ondergrondse ruimte, afgesneden van de wereld daarboven en zonder uitweg die hij kon ontdekken.

En wat er ook tussen die nacht en dit moment had gelegen, hij herinnerde zich er nauwelijks iets van; alleen die felgroene ogen en die glimlach.

Lana.

Hij wreef over zijn slapen, schudde zijn hoofd en probeerde zijn gedachten tot helderheid te dwingen.

Focus.

“Waar ben ik?” riep hij met een schorre stem. “Wie is daar?”

Zijn woorden ketsten tegen de steen en stierven weg, waarna het een ogenblik stil bleef in de ruimte.

Toen klonken voetstappen.

Meerdere.

Niet gehaast, maar beheerst.

Een stem doorbrak de stilte.

“Hij is wakker.”

Metaal schoof tegen metaal.

Een sleutel draaide zwaar in het slot.

Daarna ging de deur langzaam open.

Vier vrouwen stonden in de opening, geharnast, met speren in de hand en zwaarden aan hun heup, terwijl achter hen in de gang nog twee schaduwen bleven staan, wachtend.

Marcus bleef staan waar hij stond en keek hen strak aan terwijl hij opnieuw vroeg waar hij was en wat dit voor plaats was, maar niemand antwoordde.

Eén van hen stapte naar binnen terwijl de anderen zich verspreidden en genoeg ruimte tussen hen lieten om hem onmiddellijk te kunnen insluiten als hij bewoog. Ze zette een houten kom op de grond, water, brood en een dikke grijze brij met een zware geur, en

keek hem zonder enige zachtheid aan voordat ze zei dat hij moest eten, dat hij het nodig zou hebben, dat hij zijn kracht nodig had.

Marcus keek naar de kom en daarna weer naar haar.

“Ik wil antwoorden,” zei hij scherp. “Geen eten.”

Er kwam geen reactie.

De vrouwen bleven staan waar ze stonden, vier binnen en twee zichtbaar in de gang, met speren laag maar gereed, en ze hielden afstand, niet uit angst maar omdat ze precies wisten hoeveel ruimte hij nodig had om gevaarlijk te zijn.

Marcus liet zijn blik langzaam langs hen gaan, mat hun houding, hun afstand en hun wapens.

Toen bewoog hij.

In één snelle stap was hij bij de dichtstbijzijnde speer; zijn hand schoot naar voren, greep de steel halverwege en rukte het wapen met een harde beweging naar zich toe waardoor de vrouw haar evenwicht verloor en voorover viel, en nog voordat ze de grond raakte duwde hij haar opzij terwijl hij de speer al draaide om zich naar de volgende tegenstander te keren.

Maar de anderen waren voorbereid.

Twee schilden klapten tegen elkaar en sloten hem in; de rand van het hout ramde tegen zijn schouder terwijl een harde slag tegen zijn slaap insloeg nog voordat hij de speer goed kon gebruiken, en een witte flits trok door zijn hoofd terwijl zijn knieën het begaven en hij zwaar in het stro viel.

Nog voordat hij zich kon oprichten voelde hij de koude punt van een speer tegen zijn keel drukken, niet diep maar dichtbij genoeg om

elke beweging zinloos te maken, waardoor zijn adem stokte terwijl hij omhoog keek.

Niemand sprak.

De voorste vrouw keek op hem neer zonder haast en zonder woede en herhaalde rustig dat hij moest eten, dat hij zijn kracht nodig had, alsof het een eenvoudige waarheid was waarover niet onderhandeld kon worden.

Daarna trokken ze zich stap voor stap terug terwijl hun ogen hem bleven volgen totdat de deur weer sloot en het metaal zwaar in het slot viel.

Marcus bleef liggen terwijl zijn hoofd bonsde en zijn zicht in vlekken trok, de bittere smaak nog steeds in zijn mond en de loomheid in zijn lichaam een herinnering aan wat ze hem hadden gegeven.

Zijn blik bleef hangen op de kom.

Uiteindelijk maakte zijn lichaam de keuze.

Hij kroop erheen, dronk het water dat scherp in zijn keel brandde en begon te eten, eerst langzaam en wantrouwig maar daarna sneller terwijl zijn maag zich samentrok, protesteerde en zich uiteindelijk gewonnen gaf.

Daarna zakte hij terug tegen de muur en probeerde te denken, maar zijn gedachten bleven niet lang genoeg om vorm te krijgen terwijl de duisternis hem opnieuw meenam.

Het volgende dat hem bereikte waren voetstappen en stemmen, eerst ver weg maar snel dichterbij, gevolgd door scherp geschreeuw dat door de stenen gangen weerkaatste en hem abrupt uit zijn slaap rukte.

Marcus schrok wakker, zijn adem kort en scherp in zijn borst terwijl hij half overeind kwam nog voordat hij goed beseftte waar hij was, en terwijl hij luisterde beseftte hij dat het meer dan één paar voetstappen was; metaal tikte tegen metaal en leer schuurde langs steen terwijl het geluid steeds dichterbij kwam.

Langzaam drong ook het licht weer tot hem door. Het was veranderd, bleker en kouder dan eerder, en terwijl hij zijn ogen tegen de gloed vernauwde beseftte hij dat het weer ochtend moest zijn, al wist hij niet hoe lang hij daar had gelegen.

De kerker lag scherp om hem heen; het grijze daglicht legde de muren bloot, het stro en zijn eigen handen.

Zijn hoofd voelde nog zwaar, maar zijn blik was helder geworden.

De voetstappen stopten vlak voor de deur.

Een sleutel schoof in het slot en metaal draaide zwaar terwijl de deur open ging.

Een formatie vrouwen vulde de deuropening, genoeg om elke poging tot verzet zinloos te maken; speren stonden vooruit, zwaarden waren al bloot en schilden half geheven terwijl ze naar binnen kwamen in een strakke lijn zonder een woord te spreken, en hun ogen rustten op hem — niet op een gevangene, maar op een centurio van Rome.

De voorste vrouw maakte een klein, kort gebaar.

“Opstaan.”

Marcus bleef haar een tel aankijken voordat hij overeind kwam, niet snel maar beheerst, terwijl twee speren iets omhoog bewogen, niet dreigend maar gereed.

“Om-draaien.”

Zijn kaak verstrakte terwijl hij de ruimte in zich opnam, de afstand, de wapens, de vrouwen die geen stap verkeerd zetten, waarna hij zich langzaam omdraaide.

Vaste handen grepen zijn polsen; er werd niet gerukt en er was geen haast, alleen controle terwijl een leren band strak om zijn polsen werd getrokken, nog een slag eromheen werd gelegd en daarna vastgezet met een korte, zekere beweging.

Het deed geen pijn, maar liet geen enkele twijfel over wat hij hier was.

“Meekomen.”

Een speerpunt tikte tegen zijn schouderblad en Marcus rechtte zijn rug terwijl de vrouwen zich om hem heen sloten, twee voor hem uit, twee direct achter hem en de rest aan weerszijden, waarna ze hem zonder een woord in beweging zetten.

De gang was smal en vochtig en hun voetstappen weerklonken gedempt tegen de stenen wanden terwijl het zachte tikken van metaal en leer elke stap begeleidde; ze namen een bocht, daarna nog één, en bereikten een trap die omhoog leidde.

Met elke trede werd het lichter, het grauwe schijnsel maakte plaats voor helder daglicht en boven stonden zware deuren open.

Toen ze hem naar buiten leidden kneep Marcus zijn ogen even samen.

Voor hem strekte zich een brede binnenplaats uit, open, geordend en gevuld.

Honderden Amazones stonden in strakke rijen opgesteld, borstplaten van brons en staal glanzend in het licht terwijl speren recht omhoog stonden en schilden tegen benen rustten die roerloos bleven, zodat er geen geroezemoes klonk en geen enkele voet verschoof.

Het teken was overal zichtbaar, op hun borstplaten, in reliëf op hun schilden en geborduurd op de vaandels die achter de rijen zacht in de wind bewogen.

Een roos, doorboord door een zwaard.

Het symbool van de Amazona.

Marcus kende het, want in Rome werd erover gesproken, niet als sprookje maar als dreiging.

Zijn blik gleed langs de rijen terwijl ze hem verder voerden en bijna automatisch begon hij te rekenen: de afstand tot de poort, het aantal linies, de hoogte van de muren en de boogschutters boven op de kantelen.

Te veel staal.

Te veel ogen.

Te weinig ruimte.

Hier viel niets te winnen.

Ze brachten hem tot stilstand in het midden van de binnenplaats en pas toen zag hij hen.

Drie mannen op hun knieën, ontwapend, hun ruggen recht en hun hoofden niet gebogen maar laag genoeg om te tonen dat ze wisten waar ze waren, terwijl achter ieder van hen een vrouw stond met een

getrokken zwaard, de punt vlak achter hun schouders hangend, niet tegen de huid maar dicht genoeg om elke beweging onmiddellijk te bestraffen.

Marcus bleef staan.

Een van de vrouwen achter hem stapte naar voren en sneed met een kort mes het leer rond zijn polsen door waarna de band losviel en zijn handen weer vrij waren, al maakte het niets uit want de speren om hem heen bleven stil en vast op hem gericht.

“Knielen.”

De stem klonk kalm, zonder haast, maar Marcus verroerde zich niet, want als centurion boog hij slechts voor de macht die boven hem stond, voor de troon van Rome zelf en voor de keizer die die troon droeg, voor niemand anders, terwijl een speerpunt naar zijn zij wees en een tweede vlak bij zijn schouder bleef hangen, niet rakend maar dichtbij genoeg om geen misverstand te laten bestaan.

Hij hield zijn rug recht, zijn kaak gespannen en zijn blik omhoog gericht alsof hij nog altijd zelf koos hoe dit moment zou verlopen, al voelde hij het gewicht van het plein om zich heen, de rijen staal, de muren en de zwijgende aandacht van honderden vrouwen die hem in stilte opnamen.

En in dat besef drong het tot hem door.

Dit was geen senaat.

Geen veldslag.

Hier gold Rome niet.

Hij bleef staan zoals hij was, een enkele man die weigerde te buigen, terwijl de spanning over het plein hing en de rijen vrouwen

hun houding onmerkbaar aanscherpten. Ruggen strekten zich, schilden kwamen iets dichterbij elkaar en de aandacht van het hele plein verschoof naar de brede trap aan de overzijde waar voetstappen op steen klonken, waarna bovenaan de trap een gestalte verscheen die langzaam begon af te dalen, zonder aankondiging en zonder haast.

Marcus keek zonder zich te verroeren, totdat hij het staal voelde: eerst één speerpunt tegen zijn rug en daarna een tweede, waarna de druk volgde, kalm en beheerst maar onmiskenbaar dwingend, zodat geen bevel meer nodig was terwijl de punten hem naar voren dreven, niet wild en niet chaotisch maar met precies genoeg kracht om zijn evenwicht te breken, waarna zijn knie de stenen raakte. Hij ving zichzelf nog op met zijn andere been en probeerde recht te blijven, maar het staal bleef aandringen totdat ook zijn tweede knie langzaam naar beneden werd gedwongen, terwijl hij ondanks alles beheerst bleef en zijn hoofd omhoog hield.

Tegen de tijd dat zij het midden van het plein bereikte en vlak voor hem bleef staan, was het van beneden af voor iedereen duidelijk wie zij was: de koningin. Haar haar was grijs, bijna zilver in het licht, haar houding recht en haar blik koel en vast, terwijl aan haar zijde een zwaard hing dat zo vanzelfsprekend werd gedragen dat het leek alsof het deel van haar was.

Ze keek neer op de vier mannen en liet haar blik daarna op Marcus rusten; in haar ogen lag geen nieuwsgierigheid, alleen een koele, berekende afkeer en daaronder iets dat gevaarlijker was, een stille tevredenheid. Langzaam liet ze haar blik over de knielende mannen gaan, één voor één, terwijl ze de tijd nam alsof ze hen woog en bepaalde hoeveel ze nog waard waren nu hun staal was afgenomen, waarna haar aandacht opnieuw bij Marcus bleef hangen — net iets langer.

“Dus,” zei ze, haar stem zacht maar scherp genoeg om over het plein te dragen, “dit zijn de mannen die vandaag onze grenzen zijn overgestoken. Welkom.” Haar blik gleed langzaam langs hen, alsof ze

iets onaangenaams bekeek, waarna ze een stap dichterbij zette en hen bleef aankijken. “Ongewapend,” vervolgde ze koel, “zoals ieder mens wordt geboren: zonder schild, zonder zwaard, zonder harnas.”

Heel even draaide haar hoofd naar de vier Amazones die zich achter haar hadden opgesteld en haar ogen gleden over hun borstplaten, hun getrokken zwaarden en de lange hellebaard die één van hen losjes maar dreigend in beide handen hield, terwijl de anderen roerloos bleven staan. “Zonder de schijn van macht.” Daarna keerde haar blik terug naar de knielende mannen. “En zonder enige schijn van kans.”

Een dunne glimlach trok om haar mond terwijl ze de stilte bewust liet vallen, zodat het hele plein het verschil kon voelen tussen de rijen staal achter haar en de mannen voor haar op hun knieën.

“En toch,” ging ze verder, haar stem nu harder zodat ook de achterste rijen haar konden horen, “rijden jullie door de wereld met staal aan jullie heup en noemen jullie dat beschaving. Jullie wetten, jullie orde, jullie macht — dingen die jullie op vrouwen aandringen en opleggen alsof wij daar ooit om hebben gevraagd.”

Haar blik gleed opnieuw naar Marcus en bleef daar rusten. “Vertel me, Romein,” zei ze met een lichte, bijna spottende nieuwsgierigheid, “voelt het nog steeds zo beschaafd, daar op je knieën?”

Ze hield zijn blik vast.

Marcus keek terug zonder te knippen, schraapte zijn keel en spuugde voor haar voeten, waarop een golf door de rijen Amazones ging en één van de vrouwen achter haar al naar voren schoot, maar de koningin hield haar tegen met niets meer dan een korte blik voordat ze haar aandacht weer op Marcus richtte.

“We zullen zien of je straks nog kunt spugen,” zei ze rustig. “Je bent hier binnengekomen alsof dit land van jullie was, maar je vertrekt niet zoals je binnenkwam.”

Een kleine, koude glimlach gleed over haar gezicht terwijl ze zich omdraaide en kort knikte.

Een brede Amazone trad naar voren, haar lichaam getekend door vele gevechten. Littekens liepen als bleke lijnen over haar gezicht en hals terwijl ze zich naast de koningin opstelde, haar voeten stevig op de stenen geplant, en toen ze sprak droeg haar stem over het hele plein, hard en ritmisch, alsof deze woorden al generaties lang over dezelfde binnenplaats hadden geklonken.

“Dit zijn de kampioenen van onze stad.”

“De kampioenen van de Amazones”

“Hakima.”

Ze stapte naar voren, haar huid warm van tint, het soort kleur dat verried dat haar bloed uit de zuidelijke landen kwam, Berbers uit de landen van Mauretania. Haar zwarte haar was strak gebonden en haar donkere, amandelvormige ogen keken kalm en onbewogen over het plein, terwijl fijne henna-achtige patronen haar handen sierden en langs haar vingers omhoog liepen tot over haar polsen alsof ze voor een ritueel waren aangebracht. Op haar kin stond het eenvoudige teken dat bij haar volk hoorde, een klein donker tribaal symbool tegen haar huid, terwijl ook langs haar jukbeen enkele subtiele lijnen waren getrokken die haar gezicht een bijna ceremoniële strengheid gaven.

Haar lichte harnas sloot nauw om haar lichaam maar liet haar bewegen met een vloeiende lichtheid, bijna als een danseres, en in haar hand rustte een gebogen sabel, krom als de maan en gegraveerd met stammenmerken. De Berberse kantelde het staal langzaam zodat het zonlicht erover gleed.

Voor een kort moment ving het lemmet het licht.
Een dunne zilveren boog in de ochtendzon.

Het plein bleef stil om haar heen.
Rijen Amazones die toekeken.
Staal en brons onbeweeglijk.
En Hakima die in het midden stond.

“Elize.”

Een tweede vrouw trad naar voren en droeg de koelte van de lage landen in zich. Haar huid was licht geraakt door wind en winter, haar wangen rood als het eerste vuur van de ochtend, terwijl ze een kop groter was dan de anderen en haar lange gespierde benen slechts werden beschermd door eenvoudige scheenbeschermers. Haar blonde haar viel zwaar over haar schouders, gevangen in een eenvoud zonder

opsmuk, maar het waren vooral haar ogen die bleven hangen: blauw, helder en priemend, zonder warmte en zonder twijfel.

Haar harnas was puur functioneel, gevormd naar beweging in plaats van vertoon, en in haar handen rustte een lange hellebaard, slank van steel en breed van blad, die ze vasthield met een vanzelfsprekende rust die het wapen tegelijk sierlijk en meedogenloos maakte. Toen ze haar voeten neerzette deed ze dat alsof de grond haar toebehoorde, niet luid maar met een onwrikbare zekerheid die geen tegenspraak toeliet.

“Valeria.”

Nog vóór ze bewoog sloeg ergens in de rijen een speerpunt tegen een schild, en het geluid werd meteen opgepakt terwijl langs het plein Amazones hun speren en zwaarden tegen hun schilden lieten slaan zodat het staal ritmisch en zwaar over de stenen dreunde totdat het hele plein ervan trilde.

Pas toen kwam ze in beweging.

Haar kastanjebruine haar was in twee vlechten gevlochten die langs haar slapen naar beneden vielen, strak genoeg om niet te hinderen maar los genoeg om mee te bewegen, terwijl lichte sproeten over haar neus lagen en haar bruine ogen een rustige aandacht uitstraalden die niets miste. Aan haar rechterheup hing een gladius, kort en van Italiaans staal, terwijl aan haar linkerzijde een dolk rustte en laag tegen haar rug nog een tweede slanker mes schuin was bevestigd zodat haar hand het blind kon vinden.

Geen versiering. Geen overdaad.

Alleen staal dat gebruikt werd.

Het slaan op de schilden hield pas op toen zij haar plaats innam, waarna ze bleef staan met een ontspannen houding alsof het geluid haar niet verraste maar haar eenvoudig toekwam.

“Svitlana.”

Marcus verstijfde heel even toen de naam over het plein klonk, omdat hij in dat geluid iets hoorde dat hem aan Lana deed denken, al kon dat onmogelijk zijn.

Zij was de enige die een mantel droeg en ook met een schild naar voren trad, rond en hoog gedragen alsof het geen bescherming was maar een verlengstuk van haar lichaam. Het brons was rijk bewerkt en in het midden schitterde het teken van de Amazona, een roos doorboord door een zwaard, ingelegd in goud dat het zonlicht ving zodat het schild anders glansde dan alle andere.

Haar helm omsloot haar hoofd volledig, zodat alleen haar mond en haar ogen zichtbaar bleven.

Groen.

Koud.

Onverstoorbaar.

Ze bewoog zonder haast maar met een zekere, evenwichtige cadans die Marcus ergens meende te herkennen, en voor een kort moment flitste er iets door zijn gedachten: kaarslicht, een zachte lach dicht bij zijn oor.

Onmogelijk.

Toch bleef zijn blik aan haar hangen terwijl zij haar plaats innam naast de anderen en hij haar probeerde te lezen in de kleine dingen die nog zichtbaar waren, in de stand van haar schouders onder de mantel,

in de lijn van haar kin onder het staal van de helm, in de manier waarop haar vingers het schild vasthielden alsof het deel van haar was.

Hij kende die beweging.

Of dacht hij dat alleen maar?

Op dat moment hief de koningin haar hand en gaf een kort bevel.

“Sta op.”

De vier mannen kwamen overeind terwijl zij hen met een klein gebaar naar de rijen voor hen wenkte, waarop de Amazones uiteentapten en wat eerst een gesloten muur van schilden was geweest zich in het midden opende. Daarachter lag een uitgestrekt veld van staal en leer, helmen, schilden, zwaarden en harnassen zorgvuldig uitgesteld op lage rekken en houten dragers.

Geen trofeeënmuur.

Een arsenaal.

Een keuze.

“Daar liggen jullie wapens,” zei de koningin, haar stem helder over het plein dragend. “Kies wat je nodig hebt om te winnen.”

De mannen keken en Marcus' ogen vonden het zijne vrijwel onmiddellijk. Zijn gladius lag tussen andere zwaarden, herkenbaar aan de kleine beschadiging onder de pareerstang, terwijl zijn borstplaat ernaast lag met het leer donker van oud zweet en olie. Hij liep ernaartoe zonder haast terwijl om hem heen de anderen zich ook in beweging zetten, ieder naar wat hij herkende; één van hen greep zijn helm vast alsof hij iets terugnam dat hem was ontnomen.

Marcus trok zijn harnas aan. De borstplaat sloot om zijn romp terwijl de riemen strak werden getrokken en het vertrouwde gewicht weer op zijn schouders drukte. Zijn gladius lag opnieuw in zijn hand.

Toch bleef zijn blik zoeken.

Zijn centuriohelm ontbrak.

Zijn scutum ook.

Hij zag Romeinse schilden en helmen met kammen, de bekende rechthoekige vormen van het legioen, maar niet de zijne. Niet de helm met de rode pluim die zijn rang droeg en niet het schild dat hij in de herberg had achtergelaten. Een korte, scherpe gedachte schoot door hem heen, waarna hij verder keek.

Langs de rekken lagen schilden uit verschillende werelden: Romeinse scuta, ronde zware hoplons met bronzen randen, een ovaal schild met noorderse inkervingen, helmen met open vizieren, gesloten maskers en hoge kammen.

Dit was geen verzameling.

Dit was geschiedenis.

Zijn blik bleef hangen bij een rond massief schild met een brede bronzen rand waarin in reliëf een grote Λ stond gehamerd.

Lakedaimon.

Sparta.

Hij herkende de vorm onmiddellijk: een hoplon, gebouwd om een linie te houden.

Een Spartaan had hier gevochten.

Marcus nam het schild op en voelde hoe het gewicht stevig aan zijn onderarm trok, zwaarder dan zijn eigen scutum maar compacter en gemaakt voor botsing. Daarna gleed zijn blik naar de helmen tot hij er één zag die erbij hoorde: een bronzen helm met uitgesproken wangstukken en een hoge kam die ooit rood moest zijn geweest maar nu donker was van gebruik.

Hij nam hem op.

Niet de zijne.

Maar goed.

Hij zette hem op en voelde hoe het brons strak rond zijn slapen sloot terwijl zijn zicht vernauwde en zijn focus scherper werd.

Spartaans schild. Spartaanse helm. Romeins zwaard.

Marcus liet zijn blik nog eenmaal over het arsenaal glijden en vroeg zich af hoeveel hier vóór hem hadden gestaan, hoeveel dezelfde keuze hadden gemaakt en hadden gedacht dat het genoeg zou zijn. Daarna hief hij zijn schild een fractie en voelde hoe het gewicht zich stevig in zijn arm zette.

Het paste.

Rondom hen sloten de Amazones zich opnieuw terwijl de opening naar het arsenaal weer dichtviel en veranderde in een muur van schilden.

Aan de overzijde stonden de vier kampioenen in een strakke lijn tegenover de mannen.

Dezelfde Amazone die hun namen had uitgeroepen trad opnieuw naar voren, haar blik strak terwijl ze eerst naar de Arabier wees en daarna met een kort gebaar naar de kampioenen wenkte.

“Kies.”

Een gespannen stilte hing over het plein terwijl de Arabier naar voren stapte, zijn schild laag en zijn kromzwaard los in zijn hand. Zijn blik gleed langs de vier vrouwen, eerst de blonde met de hellebaard, daarna de roodbruine met de messen en tenslotte de vierde achter haar rijk bewerkte schild.

Toen bleef zijn blik hangen bij de eerste.

Hakima.

Hij herkende iets in haar, de huid, de trekken, het staal dat leek op dat van zijn eigen wereld. Arabisch bloed misschien. Iets vertrouwds. Iets dat hem deed geloven dat hij haar kon lezen.

Hij glimlachte.

Zijn zwaard ging een fractie omhoog.

“Jij.”

Hij stapte naar voren, overtuigd dat hij verstandig had gekozen. Zij kwam hem zonder aarzeling tegemoet, het kromzwaard los in haar hand draaiend terwijl ze het gewicht moeiteloos liet balanceren.

Even later stonden ze tegenover elkaar op het open stuk steen.

Hij liet zijn kromzwaard in een korte boog draaien, breedgeschouderd en zelfverzekerd, zijn kleine ronde schild los aan zijn arm en in zijn ogen al de zekerheid van de overwinning. Zij bleef

laag op haar voeten staan, haar gewicht verdeeld en haar lichaam ontspannen, zonder dreiging en zonder vertoon.

Alleen gereedheid.

Toen hij aanviel deed hij dat met brute kracht, een brede neerwaartse slag bedoeld om haar in één beweging te breken.

Ze was er niet.

Ze zakte onder de haal door terwijl het zwaard lucht sneed, en toen hij zich draaide en opnieuw uithaalde, sneller en agressiever, vond hij opnieuw niets. Met minimale stappen week ze uit, draaide langs hem heen en liet haar voet licht over het steen glijden terwijl hij gromde en zijn schild naar voren ramde om haar vast te zetten.

Ze gebruikte het.

Haar voet plantte zich kort tegen de rand van zijn schild zodat zijn eigen kracht haar hefboom werd, en in één vloeiende beweging zette ze zich af terwijl haar lichaam over hem heen draaide. Het kromme staal van haar sabel gleed in een korte scherpe zwaai langs zijn hals.

Eén snede.

Meer niet.

Het staal opende zijn keel.

“Hakima’s dodelijke sabelslag”

Hij verstijfde terwijl zijn zwaard uit zijn hand gleed en de lach verdween nog voordat hij begreep wat er was gebeurd. Zij stond al buiten bereik toen hij op zijn knieën zakte.

Haar ademhaling bleef gelijkmatig.

Toen hief Hakima haar hoofd en brak een scherp ritmisch klakken van haar tong de stilte, gevolgd door een hoge snijdende zaghrouta die over het plein sneed.

Het lichaam viel voorover op de stenen.

Zij draaide zich om en liep terug naar haar plaats in de rij kampioenen alsof het altijd zo had moeten eindigen, terwijl het lichaam van de Arabier nog even bleef liggen en het bloed zich langzaam in een donkere streep over de stenen trok.

Twee Amazones stapten naar voren en grepen de gevallen man ieder bij een arm, waarna ze hem zonder haast achteruit trokken terwijl zijn hielen over het steen schuurden en een donker spoor achterlieten dat langzaam tussen de rijen verdween. Toen het lichaam uit de kring was gesleept en de schilden zich opnieuw sloten, bleven er op het plein drie kampioenen tegenover drie mannen staan.

Heel even bleef ieders blik rusten op de plek waar het lichaam had gelegen, terwijl het ritme van staal tegen schilden was verstomd en de spanning zwaar in de lucht hing, alsof iedereen hetzelfde beseftte: de eerste was snel gevallen.

Dezelfde Amazone die het eerste duel had geopend stapte opnieuw naar voren en liet haar blik rustig over de drie overgebleven mannen gaan, waarna ze kort knikte naar de grootste van hen.

De Viking.

“Elize tegen de Viking”

Marcus zag het meteen toen de man naar voren stapte, want hij droeg nu de helm die hij uit het arsenaal had genomen: een zware noordelijke helm met brede wangstukken en diepe slagen in het staal, waaronder een dikke baard zijn gezicht bijna volledig omkaderde. Hij was groot, breder dan de meesten, met schouders als balken en in elke hand een zware bijl waarvan het staal dof glansde in het licht, en in zijn houding lag de rustige zekerheid van iemand die eindelijk kreeg waar hij op had gehoopt.

Zijn borst ging iets omhoog terwijl zijn blik langs de drie vrouwen tegenover hem gleed, en in zijn ogen lag iets dat bijna op vreugde leek, alsof hij dacht aan de goden van zijn land, aan Thor en aan het Walhalla dat wachtte op wie met staal in de hand viel.

Toen bleef zijn blik hangen bij de blonde met het lange wapen.

Hij hief één van zijn bijlen een fractie en wees.

Zij kwam naar voren.

Lang en recht stapte Elize de open ruimte in terwijl de hellebaard schuin in haar handen rustte, het blad laag en de haak zichtbaar. Haar ogen namen rustig zijn helm, zijn bijlen en zijn enorme gestalte op, en heel even verscheen er een kleine, bijna speelse trek rond haar mond terwijl rondom hen de Amazones zich opnieuw sloten en een strakke cirkel van schilden vormden.

De Viking kwam meteen, krachtig maar niet roekeloos. De eerste bijl sloeg neer met precisie, gericht op haar schouder, terwijl de tweede laag volgde om haar benen te nemen, maar Elize was al weg met slechts een draai van haar heup en een lange stap achteruit, want haar bereik was groter dan het zijne. Waar zijn bijlen neerkwamen, ving haar hellebaard ze op en staal sloeg tegen staal zodat vonken opsprongen wanneer blad en bijl elkaar raakten.

Hij draaide door, gebruikte zijn gewicht en probeerde haar wapen te klemmen, maar ze liet het niet gebeuren. Met een korte beheerste beweging gleed de haak van haar hellebaard langs zijn steel, duwde, trok en brak zijn lijn zonder hem volledig uit balans te brengen. Hij was sterk en ervaren, maar zij was sneller, en terwijl ze om hem heen bleef bewegen — haar lange benen licht en zeker, telkens net buiten zijn bereik — zette hij aan voor een zware voorwaartse stap, beide bijlen hoog om haar te overrumpelen.

Dat was het moment.

Elize zakte laag, bijna op haar hurken, haar voorste been schuin naar voren terwijl de haak van de hellebaard zijn enkel vond en met een korte precieze ruk het blad diep sneed. Zijn voet werd onder hem weggenomen en de Viking stortte half naar voren terwijl een brul van pijn uit zijn keel brak en bloed in een donkere waaier over de stenen spoot, over haar wapen, over haar arm en over het brons van haar harnas.

Hij probeerde nog te blijven staan op zijn andere been en schreeuwde, maar terwijl zijn kreet nog over het plein sloeg bewoog zij al. Vanuit haar lage positie draaide ze omhoog in één vloeiende beweging waarin haar achterste voet zich vast plantte en haar heupen doordraaiden, waarna de hellebaard een brede stijgende boog beschreef.

Het blad trof zijn hals.

Zuiver.

Zijn hoofd schoot los en rolde over het plein, waarna een hartslag lang alles stil bleef voordat het geluid losbarstte en speren en zwaarden ritmisch tegen schilden sloegen zodat het dreunen over de muren rolde.

Elize liep niet naar het lichaam maar naar de helm. Ze bukte, pakte hem op en bekeek de inkervingen in het metaal terwijl rode druppels langs de horens liepen, waarna ze hem zonder haast op haar hoofd zette.

Bloed lag als een donkere waas over haar wang en hals en haar blonde haar plakte licht tegen haar huid toen ze droog zei dat ze deze altijd al had gewild.

Het gejuich golfde over het plein terwijl zij daar stond, lang en onbeweeglijk, de hellebaard rustend tegen haar schouder en het staal nog druipend, en langzaam ebde het geluid na haar overwinning weer weg.

Een Amazone stapte naar voren en pakte het afgehakte hoofd van de Viking bij het haar, waarna ze het zonder aarzeling tussen de rijen wegdroeg terwijl het bloed nog langs haar arm drupte. Aan de rand van het plein klonk een kort fluitsignaal en een donker oorlogspaard werd naar voren geleid, gespierd en nerveus van de geur van bloed. Twee Amazones draaiden het enorme lichaam om en bevestigden het met leren riemen aan het zadel, waarna het paard werd omgedraaid en in beweging kwam zodat het staal van zijn harnas zwaar over de stenen schuurde terwijl het lichaam van het plein werd geslept en een brede donkere streep achterliet waar hij had gelegen.

Toen ook dit lichaam verdwenen was en de kring van schilden zich opnieuw sloot, bleven er nog twee mannen overeind.

Marcus stond stil met zijn schild laag maar gereed, terwijl naast hem een brede krijger met ruige trekken en een harde blik stond, een man uit het noorden te oordelen naar zijn houding en uitrusting, waarschijnlijk een Kelt. Hun blikken kruisten elkaar slechts kort en er werden geen woorden gewisseld, alleen een snelle stille inschatting.

Aan de overzijde wachtten nog twee kampioenen: de kleine met de gladius en de messen, en de vrouw achter het rijk bewerkte schild en de gesloten helm.

Marcus' blik bleef even hangen op dat schild en op de rustige onbeweeglijke houding erachter, want hoewel de helm haar gezicht volledig verborg zat er iets in de manier waarop ze stond dat hem onrustig maakte, een vage herkenning die hij niet kon plaatsen.

De Amazone die de duels leidde keek naar de Kelt en knikte.

De man grijnsde breed en stapte naar voren met zijn zwaard zwaar in zijn hand en zijn schild stevig voor zich, terwijl zijn blik tussen de twee vrouwen heen en weer gleed alsof hij het moment wilde rekken, tot hij uiteindelijk bleef hangen bij de kleinste van de twee en met een scheve glimlach naar haar wees.

Hij dacht haar licht.

Ze stapte naar voren en de kring van schilden sloot zich opnieuw rond hen.

De Kelt opende met druk, een brede slag van links gevolgd door een harde stoot met zijn schild om haar vast te zetten, maar ze was al weg. Haar bovenlichaam week langs het staal terwijl haar voeten zich nauwelijks verplaatsten en zijn zwaard alleen lucht vond. Hij draaide door en haalde van boven neer, maar opnieuw stapte ze zijwaarts uit zijn lijn zodat het blad langs haar schouder suisde.

Zijn adem werd zwaarder terwijl hij versnelde, schild hoog en zwaard laag, en probeerde haar tegen de rand van de kring te drukken, maar ze gleed onder zijn arm door en draaide langs zijn flank, klein en precies, telkens net buiten zijn bereik.

Frustratie brak door in zijn blik en hij hief zijn schild om zwaar uit te halen, maar op dat moment wierp zij haar eerste dolk. Het mes

sloeg diep in het midden van zijn schild en zijn ogen schoten ernaartoe.

Een fractie.

Genoeg.

Haar tweede mes kwam blind uit haar rug terwijl ze al naar voren stapte, het staal de opening onder zijn ribben vond en zijn adem brak. Nog voordat hij goed beseftte wat er gebeurde was ze al dichtbij en stootte haar gladius kort en hard onder zijn borstbeen.

Hij keek haar nog aan terwijl zijn knieën het begaven.

“Troppo lento,” zei ze zacht.

Te langzaam.

Toen viel hij voorover op de stenen. Ze glimlachte terwijl hij viel.

Een ogenblik later werd ook dit lichaam door een paard van de binnenplaats gesleept en toen de kring van schilden zich opnieuw sloot bleef er nog maar één man overeind..

Marcus.

Daarna viel hij voorover op de stenen terwijl zij alweer recht stond.

Even later werd ook dit lichaam met een paard van het plein gesleept en toen de kring van schilden zich opnieuw sloot bleef er nog maar één man overeind.

Marcus.

Aan de overzijde stond de laatste kampioene.

Langzaam liet ze haar schild een fractie zakken zodat haar groene ogen zichtbaar werden.

Marcus' adem stokte.

Hoofdstuk 3 – Herkenning

Het ritme begon opnieuw.

Eerst klonk er één slag van staal op hout, een enkele speerpunt die tegen een schild tikte, daarna volgde er nog één en nog één totdat andere handen het overnamen en het hele plein langzaam begon te dreunen, een zware cadans die over de stenen rolde en door de lichamen van iedereen die toekeek trok, alsof het hart van de stad zelf begon te slaan.

Marcus voelde het in zijn borst terwijl hij haar aankeek, en ondanks alles liet dat gevoel hem nog steeds niet los, dat vreemde, hardnekkige besef dat hij haar kende, ook al kon dat onmogelijk zijn. Haar gezicht bleef verborgen achter het staal van haar helm en achter het ronde schild dat ze voor zich hield, maar in de manier waarop ze stond zat iets dat zijn gedachten bleef terughalen naar een herinnering die net buiten zijn bereik lag; de houding, de rust, de kleine verschuiving van haar gewicht wanneer ze zich voorbereidde om te bewegen.

Aan de overzijde van het plein bleef zij staan en keek terug, haar helm strak rond haar hoofd zodat alleen haar ogen zichtbaar bleven achter het staal, groen en koel, terwijl ze langzaam haar hand naar de gesp op haar schouder bracht en met één rustige beweging de sluiting van haar mantel losmaakte. De stof gleed van haar schouders en viel achter haar op de stenen terwijl ze haar schild een fractie draaide en haar zwaard trok, het staal dat uit de schede gleed met een droog helder geluid dat even scherp door de stilte sneed.

Marcus volgde elke beweging zonder zijn blik van haar af te halen. Hij wist niet wie ze was, maar ergens in hem reageerde iets alsof zijn lichaam haar al eerder had gezien, alsof een herinnering zich probeerde te vormen terwijl zijn verstand die nog niet kon plaatsen.

Rond hen werd het plein stil. De cirkel van Amazones stond roerloos, terwijl boven hen de koningin op haar troon zat — onbeweeglijk en koel — haar blik strak gericht op het midden van het plein, waar de laatste strijd zich zou afspelen.

Toen kwamen ze tegelijk in beweging.

Hun schilden botsten hard tegen elkaar en het metaal klonk scherp tussen hen in terwijl hun lichamen voor het eerst echt contact maakten, waarna ze onmiddellijk begonnen te cirkelen. Marcus hield zijn passen kort en gecontroleerd, elke stap zuinig en berekend zoals hij het had geleerd in jaren van veldslagen, zijn schild dicht bij zijn lichaam terwijl zijn gladius kleine, snelle lijnen trok op zoek naar een opening.

Zij bewoog anders. Lichter. Haar voeten gleden bijna geruisloos over het steen terwijl haar schild telkens precies op de juiste plaats kwam om zijn slagen te breken. Zijn eerste aanval ving ze zonder moeite op en het staal klonk dof tegen haar schildrand, waarna haar zwaard meteen langs de rand van het schild naar voren draaide en hem dwong een halve stap terug te doen.

Marcus trok zijn arm terug terwijl hij haar opnieuw taxeerde. Ze was snel, sneller dan de meeste tegenstanders die hij ooit had bevochten, maar hij was geen gewone soldaat; hij was een centurio van Rome, een man die meer veldslagen had gezien dan de meeste mannen ooit zouden overleven, en hij kende het ritme van een gevecht zoals anderen hun eigen ademhaling kenden.

Hij zette druk.

Zijn schild duwde tegen het hare terwijl zijn zwaard laag naar haar flank schoot, een beweging die menig tegenstander had doen wankelen, maar haar schild draaide mee met zijn kracht terwijl haar lichaam soepel achter het staal bleef bewegen en ze zijn aanval langs zich heen liet glijden. Meteen daarop kwam haar tegenzet, een korte

snelle steek naar zijn schouder die hem dwong achteruit te stappen terwijl haar schild opnieuw tussen hen in kwam.

Het staal klonk opnieuw terwijl ze dichterbij elkaar heen bleven cirkelen en de cadans van de schilden rond hen zwaarder werd. Marcus voelde hoe zijn hartslag zich aan dat ritme aanpaste terwijl hij haar bewegingen bleef lezen, wachtend op dat ene moment waarop haar balans net een fractie zou verschuiven.

Hij besloot het zelf te creëren.

Plots veranderde hij van tempo. Zijn lichaam maakte een korte schijnbeweging naar links alsof hij haar flank wilde aanvallen, maar in plaats daarvan verplaatste hij zijn gewicht en draaide in een snelle kwartslag om haar heen. Zij draaide onmiddellijk mee om hem in het vizier te houden, haar schild al halverwege om zijn volgende slag op te vangen, en precies op dat moment duwde Marcus met zijn schild tegen de rand van het hare, niet hard en niet wild maar precies genoeg om haar balans een fractie te verschuiven.

Voor een onervaren vechter zou dat niets zijn geweest.

Voor hem was het genoeg.

Marcus stapte door en draaide langs haar flank terwijl zijn arm omhoog schoot, waarna de bronzen rand van zijn schild de zijkant van haar helm trof met een droge metalen klap die over het plein weerklonk; het staal sprong los van haar hoofd en de helm rolde ratelend over de stenen terwijl de beweging hen allebei even stil liet staan.

Haar haar viel vrij over haar schouders, bruinblond en los in het licht, en in datzelfde moment waarin het hele plein leek te bevriezen keek Marcus haar recht aan.

De herkenning sloeg in hem als een slag tegen zijn borst.

“Lana?”

Ze keek terug zonder haar blik te breken, haar groene ogen nu volledig zichtbaar, en in die ogen lag de bevestiging al voordat ze sprak.

“Svitlana,” zei ze zacht.

Een kleine glimlach verscheen op haar lippen.

“Maar ik vind Lana mooier.”

Marcus' adem werd zwaarder terwijl hij haar bleef aankijken. Zonder zijn zwaard te laten zakken bracht hij langzaam zijn linkerhand omhoog, greep de rand van zijn eigen helm en trok hem los van zijn hoofd. Het staal gleed langs zijn slapen, kwam vrij en viel met een doffe klap naast de hare op de stenen.

Nu stond hij bloot zoals zij.

Geen masker.

Geen verschil.

Geen afstand meer tussen hen.

Als hij haar zag, moest zij hem ook zien.

Ze keek naar hem zoals ze hem in de herberg had aangekeken, alleen was er nu geen kaarslicht dat de schaduwen verzachtte en geen wijn die woorden zachter maakte; er was alleen het felle daglicht van het plein en de waarheid die tussen hen in stond.

Rond hen hield het ritme van de schilden even in.

Het gevecht ging verder.

Maar het was veranderd.

Hun lichamen kwamen dicht bij elkaar terwijl hun schilden langs armen schraapten en metaal tegen metaal gierde wanneer hun zwaarden elkaar opnieuw vonden. De grote slagen van eerder verdwenen en maakten plaats voor korte, snelle bewegingen die zich afspeelden op ademafstand, waar elke fout onmiddellijk dodelijk kon worden.

Haar zwaard schoot laag naar zijn zijde.

Marcus ving de aanval op met de rand van zijn schild terwijl het staal langs het brons schraapte en vonken sprongen. Ze draaide meteen door en probeerde onder zijn arm te komen, maar hij stapte met haar mee en blokkeerde haar heup met zijn knie, waardoor haar beweging stokte en hun lichamen even tegen elkaar botsten.

Ze kende haar vak.

Hij ook.

Hun zwaarden haakten in elkaar vast en voor een fractie stonden ze stil, staal tegen staal, kracht tegen kracht, zo dicht bij elkaar dat hij de warmte van haar adem kon voelen en zij de spanning in zijn armen.

Marcus zag het moment.

Met zijn linkerhand liet hij zijn schild los en greep de rand van het hare. De ruk die volgde was niet wild maar doelgericht, een beweging die uit jaren training was geboren; hij draaide zijn heup mee en trok het schild uit haar greep voordat ze haar balans kon herstellen.

Het hout gleed uit haar hand en sloeg over de stenen.

In dezelfde beweging liet Marcus zijn eigen schild vallen.

Nu stonden ze tegenover elkaar zonder bescherming.

Alleen staal.

Ze viel onmiddellijk aan.

Geen aarzeling.

Haar zwaard schoot scherp langs zijn schouder terwijl hij net op tijd uitweek, waarna hij in haar ruimte stapte en zijn gladius tegen het hare haakte zodat hun kling opnieuw tegen elkaar klemde, dicht tegen hun lichamen.

Hij was sterker.

Langzaam, bijna onvermijdelijk, begon hij haar wapen omlaag te drukken terwijl zijn vrije arm om haar middel schoof. De beweging was beheerst en precies; hij draaide zijn lichaam half om het hare heen en trok haar tegen zich aan terwijl hun zwaarden nog steeds tussen hen in geklemd zaten.

Ze voelde zijn kracht.

Hij draaide verder, bracht haar uit balans zonder haar te laten vallen en trok haar achteruit tot haar rug bijna tegen zijn borst rustte. In datzelfde moment gleed zijn gladius vrij uit de verstrengeling en kwam omhoog.

Het staal rustte tegen haar keel.

“Een Adem van Dood”

Niet snijgend.

Wachtend.

Zijn arm lag stevig rond haar middel terwijl hij haar adem tegen zijn hand voelde. Ze stond niet slap en niet verslagen; haar lichaam bleef gespannen, klaar om te bewegen als hij ook maar een fractie zou verslappen.

Maar ze keek hem aan.

Van zo dichtbij dat er geen afstand meer bestond.

Geen angst in haar ogen.

Alleen vuur.

En iets anders.

Iets dat hem tegenhield.

Zijn hand trilde.

Hij hoefde maar te drukken.

Hij deed het niet.

Zijn blik gleed over haar gezicht, over de spanning in haar kaak en de snelle ademhaling die haar borst deed stijgen, tot hij opnieuw die ogen vond die hem niet als vijand bekeken maar als iets anders, iets dat hem gevaarlijker maakte dan welk zwaard dan ook.

Zijn kracht verslaptte een fractie.

Dat was alles wat zij nodig had.

Langzaam legde ze haar hand tegen de zijne, niet om hem weg te duwen maar om hem tegen te houden.

Ze stonden zo.

Twee strijders.

Een adem verwijderd van de dood.

En hij liet haar los.

Zijn arm gleed van haar middel terwijl het staal van haar keel week. Marcus stapte achteruit alsof hij zelf niet helemaal begreep wat hem zojuist had tegengehouden.

Ze draaide zich naar hem toe en nam opnieuw afstand, haar houding nog steeds strak maar haar blik feller dan voorheen.

“Wat doe je?” fluisterde ze.

Marcus haalde langzaam adem.

En toen deed hij iets wat hij die nacht in de herberg ook had gedaan.

Hij zette een kleine stap achteruit.

En maakte een hoffelijke buiging.

Niet diep.

Niet spottend.

Maar echt.

“Marcus Antonius Varras,” zei hij terwijl zijn stem laag over de stenen droeg.

Zijn ogen bleven in de hare.

“Maar ik vind Anthony mooier.”

Heel even verscheen er iets op haar gezicht dat niet thuishoorde in een duel op leven en dood; een kleine, onverwachte glimlach gleed langs haar lippen terwijl ergens diep in haar keel een zachte bromklonk, alsof ze zichzelf had verraden voordat ze het kon tegenhouden, en precies dat moment van menselijkheid bleef niet onopgemerkt.

Rond hen begon er beweging door de rijen Amazones te trekken. Het was geen open rumoer, geen geluid dat het plein vulde, maar een subtiele onrust die van blik naar blik ging terwijl de vrouwen zagen wat er tussen hen gebeurde. Iedereen zag het, want een Amazone hoorde een man niet zo aan te kijken, zeker niet op een plein waar bloed en eer de enige taal waren die telde.

Hoog boven hen op de trap zat de koningin echter nog steeds roerloos op haar troon. Haar ogen rustten koel en scherp op het midden van het plein terwijl ze het duel volgde zonder een spier te verroeren, alsof ze niets miste en al lang had gezien wat de anderen pas begonnen te begrijpen.

Marcus en Lana namen opnieuw positie in, hun lichamen nog steeds dicht bij elkaar terwijl de spanning tussen hen bijna tastbaar bleef, en toen ze tegelijk weer aanvielen vond hun staal elkaar onmiddellijk in een ritme dat minder leek op een gevecht dan op een dans. Hun zwaarden tikten tegen elkaar, gleden los, kruisten opnieuw terwijl hun voeten over het steen draaiden en hun lichamen bijna vanzelf synchroon bewogen, alsof ze elkaar al jaren kenden in plaats van slechts een nacht.

Marcus voelde haar adem langs zijn kaak strijken wanneer ze langs hem draaide, terwijl zij op haar beurt de kracht in zijn armen voelde telkens wanneer zijn blokkades haar aanvallen opvingen. Het duel verschoof daardoor langzaam van brute kracht naar iets gevaarlijkers, een spel van afstand en nabijheid waarin geen van beiden nog volledig als vijand vocht.

Rond hen werd het plein merkbaar stiller.

Te stil.

Lana keek een fractie te lang in zijn ogen.

Het was een moment dat nauwelijks zichtbaar was voor iemand die niet precies wist waar hij moest kijken, maar Marcus zag het wel. In haar blik zat geen angst en geen berekening, alleen een korte, onverwachte verwarring die haar concentratie verbrak omdat ze hem niet langer alleen als tegenstander zag.

Hij reageerde instinctief.

Zijn lichaam draaide en hij sloeg hard en zuiver van rechts, een beweging geboren uit jaren training en uitgevoerd in de ruimte van een hartslag. Lana wist het staal nog te raken en probeerde de slag te breken, maar haar focus had gefaald; hun zwaarden schraapten langs elkaar terwijl zijn kling langs de hare gleed en uiteindelijk met een droge klap tegen haar hand sloeg.

Het effect was onmiddellijk.

Haar zwaard schoot uit haar vingers en ratelde over de stenen van het plein. In dezelfde beweging verloor ze haar balans in de draai en viel achterover op het steen, terwijl het geluid van staal en leer nog een ogenblik in de lucht bleef hangen voordat alles stilviel.

Marcus ging met de beweging mee naar beneden nog voordat het plein goed had kunnen ademen. Eén knie sloeg naast haar op de steen terwijl hij over haar lichaam kwam, zijn gewicht stilvallend net boven haar terwijl zij onder hem lag, haar borst snel rijzend en dalend. Zijn gladius lag tegen haar keel gedrukt, de snede rustend tegen haar huid — niet snijdend, niet dodelijk, maar dichtbij genoeg om alles te beslissen.